

VAS-ÉS-FÉM-MUNKÁS

A ROMÁNIAI VAS-, FÉM- ÉS VEGYIPARI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS KÖZLÖNYE

Előfizetési ár: Egy évre 100 Lei
Félévre 50 Lei - Egyes szám 3 Lei

Megjelenik minden hó 1-én
XV. évf. 1934 március hó 3. sz.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Bukarest, VI Strada Isvor 11

Az osztrák munkásság hősiei küzdelme

Ausztriában február 12-én és a következő öt napon át a munkásság hősiei küzdelmet folytatott. A reakció ellenállásra provokálta a munkásságot, hogy azután a legbarbárabb eszközökkel letörje, s e letöréssel kapcsolatban a demokráciát és a nép kivívott szabadságát guzsba kösse. A szervezett szociáldemokrata munkásság oly szívós és hősiei ellenállást fejtett ki, amelyhez hasonlóra a történelemben alig volt példa. A munkásság a barikádokon az eszméért vértelt el — a szociáldemokrata eszméért, a szabadságért, a demokráciáért, a szocializmusért. Osztrák elvtársaink barrikádharcra és hősiei elszántasága nemcsak a világ munkásságát, de a világ közvéleményét is bámulatba ejtette. Ennek ellenére 7 napos szívós küzdelem után elvtársaink ellenállását a reakciónak sikerült letörni. Dollfuss kancellár és reakciós tábora agyongyőzték magukat. Annyira győztek, hogy a munkásság erkölcsi tőkéje sosem volt szilárdabb, mint ma. A reakció a legmodernebb felszereléssel, gépfegyverekkel, bombákkal, bombavetőkkel, páncélos autókkal, páncélos vonatokkal, repülőgépekkel és nehéz ágyúkkal harcolt a munkásság ellen. De mindezek a modern gyilkoló eszközök ugyszólván elégteleneknek bizonyultak azzal a rendíthetetlen elszántasággal szemben, melyet osztrák elvtársaink a szociáldemokrata eszme érdekében tanusítottak. A reakció zsoldjában álló tábor a nehéz tüzérségi ágyúkat állította aztán sorompóba, hogy megsemmisítse mindazt, ami Ausztriában civilizációt és előhaladást jelentett. Az osztrák nép fejlődési lehetőségeit zárták el véres erőszak árán, hogy ezt a nagyszerű, szimpatikus, művelt népet a visszafejlődés és barbarizmus útjára tereljék a reakció terrorlegényei. Megsemmisítették, rommá lőtték és porrá zúzták azokat a nagyszerű blokkházakat, melyeket a szociáldemokrácia a világ bámulatára 15 éves gazdaságpolitikai tevékenysége alatt meg tudott teremteni. Bécs uccáin, de Ausztria jelentősebb városaiban bőségesen folyt a piros vér. Nem tudni, még csak hozzávetőleges számítás szerint sem, a munkásáldozatok számát, a kiontott vérmennyiséget. A reakció hírszolgálatát e téren is ferde beállításokat kürtöl világgá s a neki nem kedvező eseményeket meghamisítja. A következtetésekből és a hivatalos hírszolgálaton kívül átszűrődött híradásokból ítélve a munkásság hősiei halottainak száma meghaladja az ezeret, a sebesültek száma szintén több ezerre rug. Hiszen csak a karhatalom halálos áldozatait 150-re ismeri el a „hivatalos jelentés”. De nemcsak felnőttek, hanem gyermekek és asszonyok is hullottak el tömegesen a nehézágyúk pergő tüzeiben.

A reakció bosszuhadjárata még most sem nyert befejezést. Az ostromállapot ürügye alatt, a vészbiróságok úgy osztják a halálos ítéleteket, hogy a hóhérok alig tudják megfeszített munka árán végrehajtani. A kancellártól lefelé a hóhérig beszenyezett lelki zsarnokok állnak a világ közvéleménye elé, akik azt hiszik, hogy dicstelen tetteiket megnyugvással fogadja a közvélemény.

A tiz, tizenöt, huszévi szigorított börtön-

büntetések a legenyhébb birói ítéleteknek számítanak. Ausztria összes börtönei zsufolással megteltek. Raktárakat és más helyiségeket ideiglenes börtönökké alakították át, hogy az elfogott munkásság ezreinek börtönbüntetéssel töltsék ki bosszújukat. Hitler mintájára internáló táborokat is alkottak, ahova a szocialista és szakszervezeti mozgalom összes vezetőit internálják. A szakszervezetek és a munkásmozgalom minden vagyonát a „magán tulajdon szentségének” megszegésével elkobozták. Kisajátították az „Arbeiter Zeitung” munkáslapot és fascista szellemben ugyanazon cím alatt tovább kiadják.

Vér és könny az egész vonalon.

Tudni kell azt, hogy Ausztria lakosságának 40 százaléka és Bécs lakosságának több mint fele szociáldemokrata. E tényről fogva a vérengzések értelmi szerzői az alkotmány és a fenálló törvények felrugasával cselekedtek.

A rögtönítélő biróságok rendszere is méltán a fascista barbárok képére illik. Ezek bosszuálló biróságok, amelyek a jogaitól megfosztott munkásság vezetőit vannak hivatva vérpadra küldeni. És felvetődik a nagy kérdés, miért kellett ilyen barbár és zsarnoki módon vérontást rendezni? Miért kellett rommá lőni a hatalmas és csodás blokkházakat? Miért volt szükség arra, hogy a napfényes házakat és tűrhető életrendszert felváltsák a sötét és szennyes vackokkal? Miért kellett

A kolozsvári vízmű munkásainak kollektívszerződése eredményes befejezést nyert

A kolozsvári vízmű munkásainak kollektívszerződése még a múlt év december 31-én lejárt. Az új szerződésre vonatkozó tárgyalások heteken keresztül tartottak, de anélkül, hogy megegyezés jöhetett volna létre. Mind két fél ragaszkodott álláspontjához. A munkások igasságos és jogos követelésük tudatában nem engedhettek álláspontjukból, az igazgatóság pedig szükmarku kapzsi kapitalista mentalitástól vezettetve, minden áron le akarta törni a munkabéreket és egyúttal elkobozni a munkásság által élvezett előnyöket és szerzett jogokat.

Az igazgatóság nem kevesebbet akart mint a fennálló béreket 15%-al leszállítani. Ma amikor az élet körülményei a jelen bérek mellett is szjnté az elviselhetetlenséggel határos a munkástársadalom részére, ma, amikor minden józanul gondolkodó ember előtt világos, hogy a gazdasági élet vérkeringését úgy lehet valamennyire mozgásba hozni, ha a nép széles rétege vásárló és fogyasztó képessé válik, miáltal az élet minden vonatkozásában gazdasági fellendülés lesz és ezáltal munkához és így kenyérhez jutnak a munkanélküliek milliói. Csak a közelmúltban hozták az újságok hírül, hogy Ford a híres autógyáros 10%-al emelte a munkások béreit éppen a fenti szempontoktól vezettetve. És sajnos, akkor a mi uraink rövidlátó kicsi-

ilyen úton megteremteni az árváknak és özvegyeknek ezreit?

Azért, hogy a szocializmust, a marxizmust megsemmisítsék. Hogy megsemmisítsék az e rendszer nyomán fakadó jólétet és kulturát és ezek helyébe újra visszaültsék fészkebe a világháború előtti abszolutisztikus császárságot, melynek árnyékába a háború után elbukott hercegek és állásnélküli katonatisztek meghuzódhassanak és kényelmesen dözsölve újból szerephez jussanak. Azért kellett annyi véreket kiömleni, mert a demokráciát és szabadságot akaró osztrák népre imperialista fascizmust akarnak ráerőszakolni, amelyből a nép nem kíván és amelyet egyáltalában nem akar, mert ismeri szándékait, céljait és tudja, hogy ennek nyomán csak kizsákmányolás és elnyomás fakadhat. Az osztrák nép nem akar zsarnokokat még annak árán sem, ha a zsarnokság ellen a barikádokon kell elvérezni. Az osztrák nép szabadságot akar és megmutatta, hogyan kell küzdeni a szabadságért. Az osztrák nép harcolni tud a szabadságért, mert szellemi és lelki rugói erre predesztinálják.

És vajjon a zsarnokok elintézték-e végképpen a szocializmust? Határozott meggyőződésünk, hogy nem. Letörhették pillanatnyilag a munkásosztályt, elvehették vagyonát és intézményeit, bitófára küldhették a munkásság legjobbait, koncentráló táborokban gyűjthetik a munkásság tömegeit, de nem semmisíthetik meg az osztrák munkásság szocialista öntudatát, mert ennek mélyreható gyökerei ott vannak a szivekben és tápot, éltető erőt adnak a szocializmus megújulásának.

Az eszme él és terjed!

nyeskedéssel a „nehéz gazdasági viszonyokra” való hivatkozással üzemüket a munkabérek letörése árán akarják rentabilissá tenni. Igen, ezen a téren akarnak takarékoskodni az üzem igazgatói és a város böles urai. Nem volna célszerűbb a takarékoskodást más téren megkezdeni? Ugy tudjuk hogy volna erre lehetőség ha az urak kissé körülnéznének a portájukon....

De ha Kolozsvár város ügyeinek intéző urai nem tudnak felülemelkedni az átlagoságon, vannak még emberségesen érző és gondolkodó bírák, akik az igazságot nem engedik elhomályosítani, ha rájuk bizatik ítéletet mondani a kérdés felett.

Minthogy a vízmű közüzem és munkakonfliktus alkalmával a felek megnegegyezése esetén kötelező a döntő-biróság, így az ügy döntőbiróság elé is került. A döntő biróság tagjai a munkások részéről: Pálffy, Oniga és Lucian elvtársak voltak. Az igazgatóság részéről: Suceava vezérigazgató, Dr. Popp városi főügyész és Moga városi főtitkár. A döntő biróság elnöke Dr. Dan Ioan törvényszéki bíró.

A döntő biróság határozata: A Cluji vízmű munkásai január 1-től visszamenőleg 3%-os béremelésben részesülnek. Az összes régi szerzett jogok érvényben maradnak. Az 1932 évben érvényben volt kollektív szerződést 1935 április 1-ig teljes egészében meghosszabították.

Mindenesetre az eredmény elsősorban köszönhető a munkásság egységes fellépésének és szervezeti erejének.

Most is bevált az örök igazság, hogy egységben rejlik az erő.

Szakszervezeteinkről

Ha figyelemmel, kísérjük a szakszervezetek működését, azt állapíthatjuk meg, hogy az idők folyamán nagy fokú változásokon mentek keresztül. Bár eredeti célkitűzéseik semmit sem változtak, mégis a világháború, a forradalmak, a racionalizálás és az eddig még sohasem tapasztalt gazdasági válság, hatása alatt a szakszervezetek kötelességeit is más-ként látja a munkásság zöme.

Meg kell állapítanunk, hogy itt is érvényesül az a tétel, hogy a világon minden alá van vetve a fejlődés és az ebből folyó változás törvényeinek és így a szakszervezet és a pártmozgalom sem lehet kivétel. Azok a harci módszerek, amelyek oly kifűnően beváltak a szakszervezeti mozgalom bölcső korában, ma sem avultak el, sőt — e sorok írója úgy látja, hogy e mozgalom mai stagnálásának egyik, de nem kizárólagos oka az, hogy tulkorán sutba dobtunk olyan dolgokat, melyek valószínűleg mindaddig szükségesek lesznek, amíg a mai társadalmi rendszer fent fog állani.

Ha valakit meg akarunk nyerni a szervezkedés eszméjének, rendszeren felvetődik a kérdés: mit nyújt a szakszervezet a járulékok ellenében? Ez rendben is volna. Csak az nincs egészen redjén, hogy azok, kik e kérdést felvetik, ellelejtkeznek arról, hogy a szakszervezetnek erőt a tagok öntudata, áldozat- és harckészsége, valamint önfegyelme ad. Ezen kellékek nélkül nincs és nem is lehet egészséges egyetlen szakszervezet sem. Bizonyos az, hogy az anyagi támogatás is fontos szerepet játszik, annélkül nem lehet munkanélküli sztrájk és egyéb segélyt biztosítani. Közvetve a pénzübeli segélyek azt a célt szolgálják, hogy a munkában lévő, illetve sztrájkoló küzdelme veszélytől mentesített legyen. Az angol szakszervezeti mozgalom története erre vonatkozólag sok szép példával szolgál. Pedig az angol szakszervezeti mozgalom alapköve nem a tudatos osztályharc volt, csak az utóbbi időben tették magukévá a Marx eszméket. . . Régebben a munkásság azért tömörült a szakszervezetbe, hogy ott energiáit összegyűjtve és magát állandóan képezve, támadásról támadásra induljon a kapitalista kizsákmányolás ellen. Az öntudatnak és a harci készségnek a sürítettése tette alkalmassá az akkori szakszervezeteket, hogy eredményes akcióba tudta vinni nagyon sokszor a szakszervezetektől távol állókat és azon munkásokat is, akik bár tagjai voltak a szakszervezetnek, de nem rendelkeztek kellő osztálytudattal.

A tordai üveges csoport közgyűlése és 10 éves évfordulója

A Tordai üveges elvtársak február 18-án tartották évi közgyűlésüket és egyúttal ünnepezték a csoport tíz éves fennállásának évfordulóját is. A tízéves határkö mellett megálltak az üveges elvtársaink egy pillanatra, hogy visszapillantást vessenek a megtett göröngyös útra, amely küzdelem teljes volt és fáradságos mint minden olyan szervezetnek, amely osztályharcos szervezet. Mert kényelmes és háborítatlan egyesületi életet csak a gerinctelen, az uralkodó osztály előtt meghunyászkodó és talpnyaló egyesületek tagjai élhetnek. De az osztályharc alapján álló szak-egyesületek, amelyek természetesen szemben állnak mindazokkal, akik a munkásságot kizsákmányolják s akik a kizsákmányolást elősegítik, ezért ezek a munkás szakszervezetek üldözésben és elnyomásban részesülnek a kapitalizmus és annak uszályhordozói részéről. Csak egy rövid kis példa a jelen napokból: Tordán az üveges szervezetnek saját maga által épített otthona van. A világitáshoz az áramot az üveg gyár szolgáltatja. Az otthonhoz vezető vilányvezeték ezélt mintegy 3 hónappal elromlott. Az elvtársak több ízben interveniáltak az igazgató urnál a vezeték helyreállítása érdekében, azonban hiábavalónak bizonyult minden intervenció; bünhődjenek mondta az igazgató. Több mint valószínű nem így beszélt volna az igazgató ur ha va-

Ezzel szemben mi a helyzet ma? Nem csupán a szervezetlen, de — sajnos — a szervezett munkásság zöme is olyan feladatok vállalását követeli a szakszervezetektől, melyekre az nem is hivatott. Bűnül róják fel a szakszervezetnek hogy: az nem tud munkát juttatni a munkanélkülieknek, hogy nem tudja a munkaadó részéről történő felmondást hatálytalanítani, hogy a törvényben biztosított jogait a munkaadó nem respektálja, illetve ennek respektálása után olyan retorziót alkalmaz, amelyre az törvény neki jogot ad. Itt Romániában viszonylag szép szociális törvények vannak. Azonban e törvények nem intézkednek más oldalt arról, hogy a mi a törvényben jó, ki ne legyen játszható a törvény egy más paragrafusán keresztül. A fentemlítettéken kívül még nagyon sok mindent fel lehetne sorolni mint olyan dolgokat, melyek ürügyül szolgálhatnak arra, hogy a szakszervezettel szemben alaptalan és indokolatlan bizalmatlanságot keltsenek.

Nem szeretném, ha a jólbevált régi szakszervezeti szellem újra élesztésére való törekvést úgy állítaná be valaki, mint elkopott csökevényhez való visszatérést. Legjobb meggyőződéseim szerint „ez a régi szellem” nem hogy elavult volna, ellenben nagyon is alkalmas arra, hogy olyan mozgalmat teremtsünk, amely meg is érdemli a „mozgalom” nevet. A szakszervezeti tagokat több önnalóságra, harci és áldozatkészségre kell nevelni. Nem szabad összetett kezekkel mindent a szakszervezettől várni. Nem csak a szakszervezetnek, nem csak a bizalmiférfiaknak vannak kötelesegei a tagokkal szemben, hanem a tagoknak is önmagukkal és egymással szemben. Nehéz feladat ezt a szakszervezeti szellemet általánossá tenni, de a munkásságnak tudnia kell, hogy csak a szakszervezetek vezetőinek, bizalmiférfiainak, és tagjainak összhangu együttműködésével viheti előbbre a munkásság ügyét. Egyik tényező sem nélkülözheti a másik hiányát. A munkásságnak önmagával és munkatársaival szemben kötelessége, hogy tanuljon. Tanuljon és tanítson. Csodákat ne várjunk, mert azok ma már nem történnek. Ne várjuk, hogy mások hozzanak részünkre új világot, amibe nem lenne köszönet, mert mi magunk kell felépítsük a magunk új világát, ahol nem lesz kizsákmányoló és nem lesz kizsákmányolt.

Schneg F.

csolja a Szövetség vezetőségének szívélyes üdvözlését és kéri az üveges szaktársakat, hogy továbbra is azzal a bizalommal viselteszenek a Szövetség iránt, mint az elmúlt tíz év alatt. Majd az osztrák elvtársak hősiességéről és a harcokban elesett mártirokról emlékszik meg, miután a közgyűlés felállással tiszteleg az elvükért elesettek emlékének.

A jelentések megkezdése előtt Schiller elvtárs a múlt évi jegyzőkönyvet olvas fel. Seleján elvtárs részletesen számol be a múlt év eseményeiről. Metzner elvtárs a pénztári forgalomról és Vanek elvtárs az ellenőrzőbizottság részéről tesznek jelentést. A titkári jelentés során Fodor titkár elvtárs részletesen ismerteti a csoport mozgalmi tevékenységét. A szervezés terén — mondja — nehezen lehetett előre haladni a munkanélküliség miatt, de a körülményekhez viszonyítva mégis sikerült a taglétszámot felemelni. Majd a kollektív szerződés körüli eseményeket ismerteti, azután a csoport 10 évi működésének fontosabb és kiemelkedőbb eseményeiről tart előadást. A jelentéseket élénk vita követte, amit végül a közgyűlés tndomásul vett és a vezetőségnek a felmentvényt megadta.

Az új vezetőségbe a következő elvtársak lettek megválasztva:

Elnök: Hauer József. Alelnök: Boca Gheorghe. Jegyző: Schiller Francisc. Pénztárnok: Motzenauer Rudolf. Ellenőrök: Vanek Rudolf, Dembrovski Károly, Somogyi József. Vezetőségi tagok: Csala Károly, Konzinger József, Irsik József.

A vezetőség megválasztása után Bartalis elvtárs tartott előadást a munkásság gazdasági helyzetéről, a munkás mozgalom céljairól és a jövő teendőiről. A mind végig figyelemmel hallgatott beszéd után a gyűlés véget ért. Este a munkásokhoz nagy termében kedélyes hangú családi összejövetelen ünnepeltek és szórakoztak az üveges elvtársak.

FELHÍVÁS

A cluji Vas- és Fémmunkás szakszervezet összes tagjaihoz!

Tisztelettel értesítjük a szaktársakat, hogy a január 24-én megtartott ösvezetőségi ülésünk egyhangulag elhatározta, hogy a február 6-án megtartandó közgyűlésünk elé javaslatot terjeszt a tagsági díjak leszállítására. Tekintve azt, hogy a közgyűlésünk megtartását a hatóságok nem engedélyezték, a vezetőség a közgyűlés utólagos jóváhagyásával elhatározta, hogy a tagsági díjakat 1934 március 1-től a következőképpen szállítja le:

I. osztályt 30 lejre, II. osztályt 20 lejre, III. osztályt 13 lejre. A hátralékos tagsági díjakat mindenki a régi járulékkal köteles rendezni.

A munkanélküli és beteg szaktársak a jövőben csak a rendes Szövetségi segélyeket fogják kapni, azonban nem 8 héten át, hanem 10 héten keresztül, úgy mint eddig kapták, a két hét különbözetest a csoport saját pénztárából fogja fizetni.

Kérjük a szaktársakat, hogy a vezetőség intézkedését tudomásul venni sziveskedjenek.

Tisztelt Szaktársak!

Vezetőségünk azon törekvése, hogy a közgyűlést mielőbb megtartsuk, hajótörést szenvedett. A közgyűlés engedélyezéséért két kérelmet nyújtottunk be, azonkívül hat kérelmet részint értekezletek, részint taggyűlés megtartására és mind a nyolc kérvényt minden indokolás nélkül a hatóságok visszautasították.

A gyűlési engedélyek megtagadásáról értesítettük egy a központi titkárságunkat, valamint az Országos Szaktanácsot, azonkívül a helyi és tartományi titkársággal egyetemben interveniáltunk gyűlési engedély iránt.

Felhívjuk a szaktársakat, hogy a mai súlyos időkben legyenek teljes bizalommal a vezetőség iránt, mely ha nem is tud gyűlést tartani, de anélkül is híven képviseli csoportunk tagjainak az érdekeit és tovább munkálkodik szervezetünk meg erősítésén, kiépítésén.

A titkárság, a vezetőség, a szervezőbizottság, a bizalmiak, minden testület és vezető szaktárs ugyanúgy teljesíti kötelességét, mint annakelőtte. Természetesen mindent elkövetünk, hogy gyűlési engedélyeket kaphassunk és a szaktársaink előtt beszámolhassunk.

Minden kishitűség és bizalmatlanság ma hatványozottabb mértékben ártalmas nemcsak a szervezetünkre, hanem a tagok érdekeire is. Ezért emelt fővel, szervezetünk iránti hűséggel és bizalommal teljesítsük kötelességünket.

Cluj, 1934 február hó 26.

Szaktársi üdvözléssel,

Orban Ferenc Elnök. Schneg Ferenc a szervezőbizottság elnöke. Pálffy Tibor titkár.

Csoportjaink évi közgyűlései után

A helyi csoportok évi közgyűlései nagyrészt lezajlottak és az új vezetőségeket megválasztották. Az új vezetőségek élére választott elnökök megválasztásuk után majdnem kivétel nélkül körülbelül a következő kijelentéseket tették: „a vezetőség nevében köszönjük a belénk helyezett bizalmat és kérjük a tagok összeségének támogatását, hogy kötelességünknek megfelelhessünk. A magunk részéről mindent megteszünk, hogy bizalmukat kiérdemeljük és a közös ügyet előbbre vigyük”.

És valóban látni lehetett az arcokon, hogy ezek a kijelentések szívből jöttek, proletár öntudatból fakadtak. De ki is vonhatná kétségbe a vezetőségek őszinteségét és jóakarátát? Ki ne akarna önön magának és proletár társainak jobb, szebb és boldogabb életet? Mindenki ezt akarja! A különbség csak az, hogy egyik többet dolgozik ennek érdekében a másik kevesebbet. És még van egy különbség; Amíg egyesek semmit, vagy nagyon keveset tesznek és fáradnak, addig nem akarják elismerni a mások folytonos fáradságát jóhiszemű ügybuzgalmát és sokszor áldozatokkal járó küzdelmes munkáját. Ezt lehetett tapasztalni a közgyűléseken történt felszólalásokból.

A munkásmozgalmunkban van egy általánosan ismert elvi felfogás: kritizálni, kritikát mondani a vezetőségek munkája fellett, mert a kritika nem engedi ellanyhulni ügyünk érdekében folytatott küzdelmünket. Kritika folyton okulunk a múltak eseményein és kritika folytán tesszünk különbséget jó, avagy helytelen cselekedeteink között. A kritika egy folytonos hajtó erő, amely a mozgalom kerekét állandóan mozgásba tartja és mozgalmunkat előre viszi. Ennek tulajdonítható egyrészt a proletár mozgalom naggyá növeése, megerősödése. Ez így igaz! De igaz az is, hogy csak a tárgyilagos és igazságos kritika volt hasznára a munkásmozgalmnak, mert kétféle kritika van, jogos és igazságos, meg jogtalan és igazságtalan kritika. Amennyit használunk az egyikkel, annyit árthatunk a másikkal. Ha a kritikánkban a személyeskedés, a kicsinykedés vezet, avval nem használunk a közös ügynek. Sokan a vezetőségeket okolják, hogy a munkásság egyik, vagy másik célkitűzése, jogos követelése, nem valósult meg. Holott azok tulságosan meghaladják a vezetőségek erejét és hatáskörét. Támadásokban van részük a vezetőségeknek közelebb fekvő és tényleg megvalósítható kérdésekért is, mint például a helység területén lévő szervezeten munkások megszervezése, taggyűlések megnevezése, kulturális téren kifejtett tevékenység elégtelensége és más ezekhez hasonló dolgok. De ezek sem valósíthatók meg a tagok támogatása nélkül. Az esetek sokaságát lehetne felsorolni, amikor a vezetőség kezdeményezései dugába dőltek a tagok támogatásának hiánya miatt.

Amikor tehát bírálatot mondunk, akkor mindig vessünk számot egyrészt a körülményekkel, hogy az adott viszonyok között mit és mennyit lehetett végrehajtani a kitűzött programból és másrészt megkapták-e a vezetőségek azt a támogatást, amit megígérték nekik megválasztásuk alkalmával. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a szervezetben ne legyen ellenzék, ne legyen kritikai hang, sőt ellenkezőleg legyen, annak lenni kell, hogy azáltal kikristályosodjon tulajdonképpen célunk és felszínre kerüljenek azok az eszközök és módszerek, amelyekkel eredményesebben folytathatjuk munkánkat. De ehhez egy szükséges: hogy az ellenzék, a bírálók is dolgozzanak és segítsenek a vezetőségnek. Csak a polgári parlamentben szokás, hogy az ellenzék szabotálja a kormány működését és örül a kormány baklövésének, gondolván, hogy így ők előbb jöhetnek a kormánykerékhez. De nálunk ilyen törekvések nincsenek. A mi szervezeteinkben a vezetőségi tisztségek munkát és fáradságot, sokszor üldözést, és nem egyszer börtönt is jelentenek. És azok a vezetőségi tagok, akik ezt a kockázatot vállalják, megérdemlik munkájukban a támogatást, megérdemlik a tiszteletet és megbecsülést. Gondoljuk csak meg hányan vannak, akik nem akarnak tisztséget vállalni,

de nem szerénységéből, hanem — amit nem akarnak bevállalni — kényelmi szempontból. Nem hajlandók vállalni a vezetőségi tisztséggel járó nyugtalanságot, nem akarják magukra vonni a munkaadók ellenszenvét és ki akarják kerülni azokat a családi perpatvarokat, amelyek a vezetőségi tisztséggel járó körülményekből származnak, bár ezért, azok lehetnek jó szaktársak, de megközelítőleg sem hoznak olyan áldozatot, mint azok, akik nap nap után a szervezet ügyeit intézik, minden szabad idejüket arra fordítják. Épen ezért sohasem szabad kritikánk gyakorlásánál ezen körülményt figyelmen kívül hagyni. És azokat a szaktársakat, akik a közös ügyeink előbbrevitelén fáradoznak, bátorítani, buzdítani és támogatni kell. Fel kell hagyni azzal a téves felfogással hogy ha erős kritikát gyakorolunk, akkor jobban fog a vezetőség dolgozni. Nem, nem erős kritikára, hanem igazságos és tárgyilagos kritikára van szükség. Egy egy elismerő jó szó bátorítólag, és lelkesítőleg hat, reménységet kölcsönöz, s így nagyobb odaadással igyekszik minden vezetőségi tag megfelelni kötelezettségének, mintha mindig csak dorgálás szerű megnyilatkozások kísérik munkájában.

Még egy megszülelendő tény kell szemünk előtt lebegjen: több szolidaritás, őszintebb testvéri szeretet és nagyobb megértés kell áthassa szaktársaink egyesületi életét. Állandóan éreznünk kell, hogy mi különbek legyünk a polgári világ képmutató elemeinél. Jóságot és szeretetet kell egymás között meghonosítani, hogy még ellenfeleink is példát vegyenek tőlünk. Főül kell emelkedni az emberi természet kicsinyességein. A gyengéket támogatni, a megtevedetteket felvilágosítani, magunkhoz kell emelni, hogy önérzetes és öntudatos emberekké váljanak.

Mert nem szabad elfelejteni, hogy a mai emberiség a züllött polgári világ neveltje, amely telve van minden emberi gyengeséggel és gyarlósággal, amit ki kell irtani, ki kell gyomlálni az emberiségből. Mi szociáldemokraták egy új világot akarunk a mai rossz világ helyébe teremteni és ezt a célt csak megtisztult, öntudatos és önfegyelmzett emberekkel lehet elérni.

A hosszan tartó gazdasági krízis megtizedelte sorainkat, a kapitalisták megnyirbálták béreinket, a munkafeltételeket lerontották, a szociális téren elért eredmények ellen támadást intéztek, a munkásvédő törvényeket megakarják semmisíteni. A reakció az egész világon egy frontba tömörül a proletáriátus ellen. Ezen tényeknél kell-e beszédesebb érve arra, hogy a munkásság ráeszméljen saját osztálya helyzetére. Ha soha sem lett volna ok a szervezkedésre, akkor az ma százszorosan áll fenn. Ma a munkásság szabadságáról életéről, utolsó falat kenyereéről van szó. Ennek megvédése érdekében össze kell fogni csatasorban kell állni vezetőnek és közkatonának egyaránt.

A megértés és a szolidaritás kell összekapcsolja a munkás lelkeket, hogy így együttes erővel a végső győzelmet hiharcolják. Ez a cél kell lebegjen az új vezetőségek előtt és ez a cél kell lebegjen a tagok összesége előtt.

Győzelemmel ért véget a Schiel-gyári öntömunkások sztrájkja

Lapunk legutóbbi számában közöltük, hogy a brassói „SCHIEL”-gyári öntők türethetetlen helyzetük megjavításáért mozgalmat indítottak. A gyár igazgatósága, mint az már régi szokás, a békés uton való megegyezésről hallani sem akart, sőt a tárgyalások folyamán még ő kívánt újabb áldozatokat a munkásoktól, mire a munkásság követeléseinek érvényesítése érdekében kénytelen volt a legmészszebbmenő fegyverhez, a sztrájk fegyveréhez nyulni.

Január 23-án mintegy 60 öntődel munkás sztrájkba lépett és eme bátor elhatározás 14 napi munkabeszüntetés után meghozta a megérdemelt eredményt. A cég kényte-

len volt engedni és a követeléseket teljesíteni annál is inkább, mert a rabszolgasorsot is megszegyentítő helyzetet tovább fentartani nem lehetett. De volt egy másik nyomósabb kényszerítő körülmény is és pedig az, hogy a gyár többi osztályának munkásai szolidaritást vállaltak az öntődei munkások harcával. Ez a tény fényes bizonyítéka annak, hogy a kapitalista ellenállást csak a munkások közös ereje tudja engedékenységre kényszeríteni. A megegyezés a következő pontokat tartalmazza:

1. Az összes munkás védő törvények szigorú betartása, úgymint: betegség esetén az első hét napra járó fizetés folyósítása, fizetési szabadság a törvény rendelkezései szerint, a törvényes munkaidő betartása és a munkásság egészségét célzó intézkedések megtétele.

2. 10%-os béremelés a 16 lejig terjedő órabérekre, (Itt tudni kell azt, hogy a munkások abszolút többségének órabére 16 lej alul van.)

3. Az öntőknél eddig az ausschus öntvények 50 százalékát levonták, ezután csak 30%-ék vonható le és ha bebizonyosodik, hogy az ausschus nem az öntő hibájából ered, úgy a teljes összeget kapja megfizetve. Annak megbírálása, hogy kit terhel a felelőség az ausschus öntvényekért, mindenkor egy közös bizottság fogja megállapítani.

4. Az akkord munkáknál az eddigi, 35% vesztéségi időt 20 százalékra szállították le. Továbbá ha a munkásnak 15 percnél többet kell várakoznia és így munkáját nem tudja folytatni, a várakozási időt megfizetik.

A harc befejeződött, de ez nem az utolsó harc. A harcok egész sorozata vár még a gyár munkásságára, amit vállalni kell, ha azt akarják, hogy a kivívott győzelem ne csak papíron maradjon, hanem tényleges előnyt is jelentsen a munkásság részére. A kapitalista csak a pillanatnyi kényszerítő körülmények hatása alatt ad meg valamit a munkásságnak, de a gyakorlatban csak úgy tartja be; ha arra a munkásság szervezeti ereje rákényszeríti.

KÖZGYŰLÉSEINK

Resica

A resicai csoport rendkívülien szépen látogatott közgyűlést, melyen több mint 2500 tag vett részt, február 11-én tartotta meg. A gyűlés megnyitását a dalkar éneke vezette be, majd Rohm elnök szaktárs lendületes megnyitóbeszéd keretében vázolta a múlt év küzdelmeit és egyben üdvözölte a szövetség kiküldöttét Muntean szaktársat és Gavron szaktársat mint a helyi párt képviselőjét.

Bernau szaktárs román és Rohm szaktárs német nyelven terjesztik elő a vezetőség anyagi és erkölcsi jelentését. Az előadók részletesen kitérnek a csoport minden irányu aktivitására, utalnak a gazdasági krízis által teremtett munkanélkülségre, valamint az elért eredményekre. Megelégedett önértékeléssel állapították meg — mondják szaktársaink, — hogy a resicai vasas csoport a legerősebb és a legjobban szervezett munkás szakszervezet az országban. Az elmúlt év folyamán a gazdasági krízis következtében a váltó munkarendszert vezették be az összes osztályokban, minek folytán sok munkanélküli szaktárs jutott munkához. Ennek tulajdonítható az is, hogy a múlt év folyamán 835 új tag lépett be a szervezetbe.

A jelentéshez hozzászóltak Lindtner, Brodnyanszky, Spindler, Strama és még több szaktárs, miután a közgyűlés tudomásul vette a jelentéseket és a vezetőség részére a felmentvényt megadta. Korelnöknek a közgyűlés Strama szaktársat választotta meg, Strama szaktárs elfoglalja az elnökséget és felkéri a közgyűlést az új vezetőség megválasztására.

Az új vezetőség választásának megtörténte után — melynek élére elnöknek Rohm szaktárs és alelnöknek Bernau szaktárs lett megválasztva — Muntean központi küldött szaktárs üdvözölte a közgyűlés tagjait és kimerítő beszédében foglalkozott a munkássztrájk helyzetével és a szervezkedés kérdésével. Kitért beszédében a kapitalizmus részéről intézett támadásokra a szociális törvények ellen. A közgyűlés élénk tiltakozásának adott kifejezést a szerzet jogok megszorítása ellen és követelt az életben levő törvények tiszteletbe tartását. — Gavron elvtárs a párt részéről tart üdvözlő beszédet. A közgyűlést a datárda ének-száma után az elnök szaktárs bezárta.

Bocsa-Román

A bocsa-román-i szaktársak évi közgyűlése február elsején tartották meg. A közgyűlést Ivan V. elnök szaktárs nyitotta meg. Novák szaktárs a múlt évi jegyzőkönyvet olvassa fel. Renner szaktárs a pénztári jelentést terjeszt elő miután Ivan V. szaktárs a vezetőség múlt évi működését ismerteti, — kimutatja, hogy dacára a múlt évi nehézségeknek, a csoport menetében, mégis fejlődés mutatkozik.

A jelentéseket a közgyűlés tudomásul vette és a vezetőség felmentését egyhangúlag megszavazta. Kor-

